

Proloog

Augustus 1988

Zou het vandaag niet moeten regenen? Ja, dat zou het! Annabelle sloeg haar armen om zich heen. Het liefst wilde ze met haar voeten stampen.

Het zou moeten stormen, donderen en bliksemen, zodat de wereld zou begrijpen dat een geweldig mens hen had verlaten. In plaats daarvan lag de begraafplaats van Port Haven in de zon en strekte de hemel boven hen zich eindeloos blauw uit, zonder ook maar een wolkje. Wat een ironie! In een door de wind gebogen eik zong zelfs een vogel, alsof dit een gewone dag was. Maar dat was het niet. Annabelle klemde haar armen nog iets steviger om zich heen. Kon je van verdriet uit elkaar vallen? Zo voelde het in ieder geval.

Naast Annabelle stond haar moeder, met perfect gekapt goudblond haar en een zijden sjaal kunstig om haar schouders gedrapeerd. Geen enkele traan had de make-up van Suzanne Stringer verpest. Ze stond rechtop, bijna onbewogen. Je laten gaan, dat paste niet bij haar. Zelfs niet op de begrafenis van haar man.

De dragers lieten de kist zakken in het rechthoekige gat dat ze die ochtend in de vochtige, donkerbruine aarde hadden ge-

graven en trokken zich met een eerbiedige blik terug. Pastoor Merry ging naar het open graf, zijn handen gevouwen rond zijn bijbel. Hij was niet zo'n overdreven plechtige of afstandelijke geestelijke. Hij kende de mensen in het dorp, lachte met hen, deelde hun zorgen – en praatte onder het genot van een biertje in de Smuggler's Inn of de Anchor Inn over het weer of de laatste roddels. Hij had Annabelle gedoopt, haar op haar negende haar eerste heilige communie gegeven, haar een jaar geleden het vormsel toegediend, en nu begroef hij haar vader.

Pastoor Merry schraapte zijn keel en begon te praten. 'We zijn hier vandaag bijeengekomen om afscheid te nemen van een dierbaar lid van onze gemeenschap, Jago Stringer,' zei hij met zijn diepe, warme stem, terwijl hij zijn blik liet gaan over de vele mensen die zich op de begraafplaats van Port Haven hadden verzameld. 'Jago was een rustige man, en juist daarom heeft hij een diepe indruk achtergelaten. Hij was niet iemand van grote woorden, maar wel van grote daden. Als er ergens een helpende hand nodig was, stond Jago klaar. Betrouwbaar en standvastig als de vuurtoren aan onze kust.' Een windvlaag raasde over de begraafplaats en liet de eikenblaadjes boven hun hoofden ritselen, alsof ze het eens waren met de pastoor. 'Velen van ons kenden hem van de Smuggler's Inn, waar hij altijd op zijn vaste plek zat met een glimlach op zijn gezicht, een gevatte opmerking op de lippen en een pint voor zijn neus.' Er ging een zacht gegrinnik door de rijen. 'Jago hield ervan om met de vissers in de pub te pokeren. En zij hielden van hem, omdat hij altijd verloor.' Nu werd er hardop gelachen. 'Jago stond graag vroeg op, ging met zijn bootje, zijn hengel en een thermoskan thee het water op. Urenlang zat hij daar, starend naar het water, hoewel hij bijna nooit beethad.' Pastoor Merry draaide zich in de richting van Suzanne. 'Of nam hij af en toe een visje voor

je mee, Suzy?’ vroeg hij met een knipoog. Annabelles moeder schrok op en schudde toen met een strakke uitdrukking op haar gezicht haar hoofd. ‘En hij hield ervan om grappen te vertellen. Grappen die bijna niemand begreep, behalve hijzelf. Maar hij lachte er zo hartelijk om dat je gewoon mee moest lachen.’ Pastoor Merry knipperde even snel met zijn ogen en zijn vingers klemden zich steviger om de bijbel.

Toen hij verder sprak, was zijn stem schor: ‘Jago was een goede vriend die ik erg zal missen. Maar bovenal was hij een trouwe echtgenoot die zijn vrouw op handen droeg, en een zorgzame vader die meer van zijn dochter hield dan van wat dan ook.’

Tranen sprongen in Annabelles ogen en haar keel werd zo dichtgeknepen dat ze bijna geen lucht meer kreeg. De stem van pater Merry vervaagde tot een gedempt gezoem en even liet ze zich meevoeren door de herinneringen.

Ze zag zichzelf als klein meisje, terwijl ze op blote voeten door de tuin rende en haar vader met een oude tuinslang een regenboogfontein voor haar tevoorschijn toverde. Mijn zee-meermin, zo had hij haar genoemd. En hij plaagde haar dat ze ooit vinnen zou krijgen omdat ze zo van water hield.

Vaak had hij haar op zijn schouders naar de zee gedragen, zelfs toen ze daar eigenlijk te groot voor was.

‘Nog even doorlopen tot de volgende schelp, papa!’ had Annabelle gesmeekt, en hij had gedaan alsof hij uitgeput in elkaar zakte, om vervolgens weg te rennen en haar gillend door de zilte lucht rond te draaien.

Annabelles hart kromp ineen. Haar vader was haar held geweest. Nu was hij er niet meer en was er alleen nog maar het gat in de grond. En het gat in haar hart, omdat het zijne was gestopt met kloppen.

‘Net zoals de getijden nooit ophouden, blijft ook de liefde

bestaan,' haalde pastoor Merry haar weer uit haar gedachten. 'Moge de wind Jago's ziel zachtjes wegvoeren en moge de zee hem in een omhelzing wiegen.' Hij liet zijn stem aanzwellen. 'Jago zal nooit worden vergeten, want in elk zuchtje wind, in elke zonnestraal op de golven, in elke bloeiende bloem op de kliffen leeft hij voort.'

Alsof ze een teken hadden gekregen, begon het shantykoor te zingen. 'The Parting Glass', een oud lied dat gaat over afscheid, maar ook over dankbaarheid.

*Of all the money that e'er I had,
I spent it in good company.
And all the harm I've ever done.
Alas, it was to none but me...*

Annabelle sloot haar ogen. De melodie kroop zacht, verdrietig en mooi naar elk hoekje van haar hart, en ze stelde zich de ziel van haar vader voor als een onzichtbare vogel die met krachtige vleugelslagen de blauwe lucht doorkliefde en zich liet meevoeren met de wind, over het kerkhof en de goudgele velden die het omringden tot aan de zee waar hij zo van had gehouden.

'Vaarwel, papa!' fluisterde ze in de wind.

De afscheidsbijeenkomst zou in de Smuggler's Inn zijn. Haar moeder had veel liever het gemeentehuis gekozen of een van de chique restaurants in het naburige dorp Wadebridge. Maar in het testament dat Annabelles vader had opgesteld, had hij duidelijk gemaakt dat iedereen hier bijeen moest komen en een pint bier op hem moest drinken.

De rouwende gasten verplaatsten zich langzaam in de richting van de pub en Annabelle keek ze met brandende ogen na.

De vissers met wie haar vader 's avonds in de Smuggler's Inn had gekaart, met hun door het weer getekende gezichten en eeltige handen, die altijd een beetje naar zeewier roken. De handelaars uit de omgeving bij wie hij zijn bouwmaterialen kocht, de ambachtslieden met wie hij samenwerkte en de klanten voor wie hij een stevig dak boven hun hoofd had gebouwd.

Ze hadden hem allemaal gekend, hadden met hem gewerkt, met hem gedronken, gekaart, noemden hem 'een fatsoenlijke vent' – sommigen zelfs 'vriend'.

Maar ze hadden allemaal de andere kant op gekeken toen hij zich op zijn werk had gestort om te redden wat niet meer te redden was.

Jullie waren er toch bij! Jullie moeten toch hebben gemerkt hoe hij zich voelde. Waarom hebben jullie niks gedaan?

Woede borrelde in haar op, heet en stroperig als teer. Annabelle was zo ontzettend boos. Boos op alle mensen die zich bij de rouwstoet hadden aangesloten, boos op haar moeder, maar bovenal op zichzelf. Want ook zij had niets gezegd, niets gedaan, omdat ze veel te druk was geweest met haar eigen zielige leven, met vrienden, feestjes en de vraag welke coole kleren ze van haar volgende zakgeld zou kopen.

Verblind door tranen draaide Annabelle zich om, en werd opgevangen door twee armen. Armen die stevig en warm waren, die naar zeep en zilte, frisse lucht roken. Even klampte Annabelle zich vast aan de zachte wollen stof en begroef haar gezicht in het vest.

'Je bent niet alleen, lieverd,' zei Maude zachtjes. Ze streeelde Annabelle over haar rug, langzaam en geruststellend. 'Ik ben hier.'

'Het doet zo'n pijn,' fluisterde Annabelle.

'Ik weet het, meisje.' De greep van Maude verslapte iets en ze

legde zachtjes haar handen op Annabelles schouders en keek haar aan. Haar bruine ogen waren warm, met die moederlijke glans die Annabelle altijd bij Suzanne had willen zien. 'Maar je ademt nog. Dus doen we het zoals altijd, stap voor stap. Inademen. Uitademen. Eén ding tegelijk.' Ze knipoogde naar haar. 'En als het echt niet meer gaat, dan bakken we samen een taart. Want je weet, een lekker stuk taart geeft meer troost dan welk Bijbelvers dan ook.' Ze wreef even over haar buik, waar in de loop der jaren heel wat stukjes appeltaart in terecht waren gekomen. Net als in die van Annabelle.

Annabelle lachte nerveus. 'Mag ik vanavond langskomen, dan kunnen we er samen een bakken?' Ze kon zich niet voorstellen dat ze ook maar één hap zou kunnen eten, maar ze verlangde naar de geur van kaneel, de boterachtige zoetheid van vanille en de warmte en gezelligheid van Maudes huisje. Naar Maude.

'Natuurlijk.' Maude streefde haar wang.

Nadat de laatste gast de Smuggler's Inn had verlaten, reden Annabelle en haar moeder in stilte de smalle, kronkelende grindweg op die van Smuggler's Bay naar het dorp leidde.

Het huis dat haar vader vijftien jaar geleden had gebouwd, was geen cottage zoals de witgekalkte vissershuisjes in het centrum van het dorp, maar een indrukwekkende eengezinswoning met een grijs leidendak, ramen met roeden en een brede veranda die zich over de hele voorkant uitstrekte. Het lag iets buiten Port Haven op een lichte heuvel, waarvandaan je op heldere dagen tot aan de zee kon kijken. Een gebogen oprit van lichtgekleurd grind leidde van de smeedijzeren poort naar de voordeur.

Nadat ze voor het grote huis waren gestopt en de autodeuren

dicht waren, bleef Annabelles moeder stil op de oprit staan. Annabelle keek haar vanuit haar ooghoeken aan. Voor het eerst die dag leek haar moeder van streek.

Op dat moment ritselde er iets in de struiken en kwam Ronald – een van de vier kittens van Daisy, de kat van de burens – met wankele pootjes tevoorschijn. Hij liep recht op Annabelle af. Ze had hem zo graag een thuis gegeven. Maar haar moeder had dat resoluut geweigerd. Dieren betekenden voor haar alleen maar werk en rommel. Ze wilde niets weten van de liefde die ze gaven. Ronald kroop tegen Annabelles benen aan. Ze hurkte en aaide hem. Een zacht spinnen trilde door zijn lijfje toen hij zijn kopje stevig tegen haar hand drukte.

‘Kijk er nog maar eens goed naar!’ zei haar moeder.

Annabelle keek op. Eerst dacht ze dat ze het over haar katenvriendje Ronald had, maar haar moeder keek naar het huis. Ze ademde snel. ‘Morgen zet ik het te koop.’

‘Wat?’ De woorden raakten Annabelle als een stomp in haar maag. Ze hield van dit huis. Vooral van de tuin met alle planten, waar haar vader zo toegewijd voor had gezorgd. ‘Maar... dat kan toch niet. Dat zou papa niet hebben gewild.’

‘Dan had hij maar niet dood moeten gaan en ons met een berg schulden achter moeten laten.’

‘Maar... waar gaan we dan wonen?’

‘Ik verhuis naar het dorp.’

Zij? ‘En ik dan?’

Er ging een nauwelijks waarneembare trilling over het gezicht van haar moeder. ‘Je mag mee. Maar dan moet je wel huur gaan betalen.’

Annabelle sprong zo plotseling op dat Ronald geschrokken een sprongetje maakte en weer in de struiken verdween. ‘Ik zit nog op school!’ riep Annabelle verbijsterd uit.

Suzanne lachte – een hard geluid, bijna als een gewerschot. ‘Heb je je rapport gezien? Je hebt maar net het schooljaar gehaald. Er komt toch niets van je terecht. Je kunt dus net zo goed gaan werken.’

Dat had ze niet echt gezegd. Dat had ze niet echt gezegd, toch? Annabelle staaarde naar haar moeder, op zoek naar iets in haar mooie gezicht waaruit bleek dat ze het niet zo had bedoeld. Maar haar gelaatstreken bleven onbeweeglijk, als een porseleinen masker. Een snik steeg op in haar keel. O, nee! Ze zou haar moeder niet de voldoening geven om haar te zien huilen. Ze zou haar niet laten merken hoezeer haar woorden haar pijn deden. Zonder iets te zeggen draaide Annabelle zich om en stormde het huis in. Ze liep de trap op met drie treden tegelijk, rende haar kamer in en sloeg de deur met een klap achter zich dicht. Annabelle liet zich op haar bed vallen en huilde. Ze huilde om haar vader. Om haar thuis. Om alles wat ze kwijt was. En ook om haar moeder, die haar, om welke reden dan ook, gewoon niet kon liefhebben.

Na de huilbui veegde ze met haar mouw de tranen van haar gezicht, stond op en ging naar de zolder. Daar pakte ze de grote rugzak, die papa altijd omdeed als ze samen gingen wandelen, en rende terug naar haar kamer.

Als haar moeder haar zo duidelijk liet merken dat ze op zichzelf was aangewezen, dan wilde ze dat ook zijn. Dit dorp voelde al lang te klein voor haar. Te benauwend, te verstikkend. Ook haar relatie met Daniel voelde niet meer goed. Hij had haar vandaag moeten troosten en in zijn armen moeten houden, niet Maude.

‘Ik voel me niet goed,’ had hij gisteren gezegd, maar Annabelle geloofde hem niet. Ze wist dat hij haar alleen maar ontweek.

Sinds de dood van haar vader was er iets kapotgegaan tussen hen. Want Daniel was veranderd. Of was alleen zij veranderd en kon hij niets met deze nieuwe versie van haar? Daniel was eraan gewend dat ze lachte. Dat ze met hem door de steegjes van Port Haven slenterde, op blote voeten in het zand danste, met zijn vader en hem mee ging vissen.

Hij wist niet wat hij moest doen met haar verdriet en woede. Annabelle voelde het elke keer als hij haar ontweek. Elke keer als hij probeerde van onderwerp te veranderen als ze ook maar iets over haar vader zei.

Daniel wilde de vrolijke, ongecompliceerde Annabelle terug. Degene die alles afdeed met een grapje, maar die was er niet meer.

Annabelle stond daar in haar kamer met de rugzak en kwam tot de conclusie dat de beslissing allang was genomen. Ze zou zich niet meer binden aan iemand die maar voor de helft van haar kon houden. Ze zou zich aan niemand meer binden. Haar moeder had haar immers laten zien waar dat toe kon leiden.

Vanavond zou Annabelle nog een keer bij Maude langsgaan en morgenochtend zou ze weggaan. Ze wist ook al waarheen.

Annabelle had vorig jaar een weekend in Londen doorgebracht met Maude en haar buurvrouw Rose, omdat Rose daar lang had gewoond en de stad weer even wilde proeven. Sindsdien had de Engelse metropool haar niet meer losgelaten. De straten waren zo levendig geweest, op elke hoek werd muziek gespeeld. Annabelle herinnerde zich de kleine cafés met de kleurrijke kopjes, de enorme parken waar jonge mensen gitaar speelden, de tweedehandswinkels waar elk kledingstuk een geheim bewaarde dat erop wachtte om ontdekt te worden. En bovenal herinnerde ze zich dat ene gevoel dat er in de lucht hing: alsof er elk moment iets magisch kon gebeuren.

Annabelle pakte wat kleren uit de kast en stopte ze in de rugzak. Ze ademde snel en haar gedachten gingen alle kanten op. Ze zag het uitdrukkingsloze gezicht van haar moeder voor zich, haar koude ogen, haar samengeknepen lippen. Ze had nooit het gevoel gehad dat haar moeder trots op haar was. Of dat ze haar echt had gezien. Maar dat zou veranderen. Annabelle zou het haar laten zien. Ze zou naar Londen gaan en rijk en beroemd worden. Een ster! En ze zou nooit meer terugkeren naar Port Haven.

1

Annabelle liep naar het raam en drukte haar voorhoofd tegen het koele glas. Jane Wallace rolde net haar yogamat uit. Natuurlijk. Het was tenslotte negen uur. Deze vrouw was echt een robot. Doordeweeks trok ze om stipt acht uur de gordijnen in haar slaapkamer open. Daarna ging ze naar de keuken, maakte een groene smoothie en ging daarmee aan de eettafel zitten, waar ze precies twintig minuten lang – nooit langer! – in een notitieboekje schreef. Waarschijnlijk hield ze een dagboek bij. Misschien schreef ze ook op hoe dankbaar ze was. Dankbaar voor haar discipline, haar strakke lichaam. En voor haar blender.

Om elf uur zou Jane Wallace het huis verlaten. Tenminste, dan was ze niet meer te zien. Annabelle had al vaak de neiging gehad om op de loer te gaan liggen en haar onopvallend te volgen, alleen maar om erachter te komen wat mensen zoals Jane Wallace deden tussen elf en vijf. Maar ze had zich er nooit echt toe kunnen zetten. Dat hoefde ze ook niet. Er waren nog meer dan genoeg andere ramen om te observeren.

Om halftwaalf begon bij de familie Miller, een verdieping onder Jane, de dagelijkse strijd om de lunch, waarbij mama Miller

wanhopig probeerde baby Miller te voeden, met weinig succes. Baby Miller leek er een sport van te hebben gemaakt om op de lepel te slaan zodra die binnen handbereik kwam. Soms spatte de pap helemaal tot aan het raam. Ze had oprecht medelijden met mama Miller. Zou het helpen als ze een anoniem briefje in de brievenbus zou doen met de tip het kind gewoon vast te binden tijdens het eten?

Jane Wallace was inmiddels met haar yogales begonnen. Ze stond helemaal vooraan op haar mat, kaarsrecht, haar handen gevouwen voor haar borst, haar blik naar voren gericht – recht op Annabelle. Annabelle deed snel een stap achteruit. Ze moest voorzichtiger zijn, anders zou Jane Wallace nog denken dat ze een psychopaat was. Of was je meer een sociopaat als je urenlang naar de ramen van vreemden stond te staren om zo aan je eigen leven te ontsnappen? Misschien wel allebei. Het was in ieder geval triest. Gisteren had ze zichzelf erop betrapt het woord ‘verrekijker’ in te typen op Amazon. Waarschijnlijk was het slechts een kwestie van tijd voordat Annabelle een keer getuige zou zijn van een moord. Net als de hoofdpersoon in de thriller *Het meisje in de trein* die ze aan het lezen was. Het leven van de jongedame in het boek had ook niets spannenders te bieden dan vanuit de trein op weg naar haar werk naar het leven van andere mensen te kijken.

Toen Annabelle zich halverwege vorig jaar liet opnemen in het Nightingale Hospital, dacht ze dat ze echt een dieptepunt had bereikt. De start van haar restaurant Runaway was allesbehalve veelbelovend gebleken. En niet alleen zichzelf, maar bijna iedereen dacht dat haar vriend – acteur Sam Harbour – haar bedroog met zijn tegenspeelster Delilah Morgan. En toen ging haar lichaam ook nog eens raar doen.

Maar nu was ze echt op haar dieptepunt. Ze moest Runaway

aan het eind van het jaar sluiten, Sam was inmiddels officieel samen met Delilah en ze was nog steeds niet helemaal beter.

Annabelle had inmiddels zo'n beetje alle therapieën geprobeerd die er waren. Eerst de reguliere geneeskunde, daarna alternatieve methoden en uiteindelijk steeds exotischere therapieën. Ze had zich laten hypnotiseren, reikibehandelingen gehad, op blote voeten door een klankentuin gelopen, gemediteerd met een therapeut die zichzelf een 'zielenfluisteraar' noemde en haar chakra's laten reinigen. Ze had zelfs een sessie bij een medium geboekt. Maar niets had het gewenste effect gehad.

En aangezien Annabelle zich toch al lekker wentelde in zelfmedelijden, mocht natuurlijk het einde van haar contract met Ellevane Couture niet ontbreken. Ze was aan de kant gezet door het couturelabel waaraan ze haar doorbraak als model te danken had en waarvoor ze jarenlang het gezicht van de campagnes was geweest. Onlangs had haar agent Valentina haar laten weten dat ze voor een ander model hadden gekozen: jonger, frisser, onbekender en met een groter online bereik. Natuurlijk.

En dan haar liefdesleven... Het laatste fysieke contact met een man was inmiddels meer dan vier maanden geleden, en Annabelle wist niet eens zijn naam. Ze wist niet eens zeker of er na zijn, toegegeven, behoorlijk goede kus nog meer was gebeurd. Die avond was ze tijdens het blogjubileum van een vriendin in haar geboorteplaats Port Haven, namelijk zo dronken geweest dat haar herinneringen waren verdwenen in een waas van gin-tonic en schaamte.

Annabelle schaamde zich nog steeds als ze dacht aan hoe ze de volgende ochtend de boot van die man had verlaten, met warrig haar, uitgelopen make-up... en maar één schoen. De andere had ze in haar haast niet kunnen vinden. Gelukkig sliep

de man nog, net als de rest van Port Haven, dus niemand had iets gemerkt.

Annabelle wreef over haar voorhoofd, haalde diep adem en vroeg zich af hoe het kon dat ze nu hier stond: in haar pyjama, met haar hoofd tegen het koele raam en het gevoel dat het leven bij Jane Wallace net zo rustig doorging als haar zonnegroeten en dat dat van haar stil was blijven staan. Misschien had ze toch een afspraak moeten maken bij Aurora, waar een medepatiënt tijdens een groepssessie in het Nightingale Hospital zo enthousiast over had verteld. Aurora bood ‘intuïtief zielenwerk en communicatie met dieren’ aan en blijktbaar was haar hooggevoelige alpaca, genaamd Marzipan, in staat om emotionele blokkades zichtbaar te maken. Dat had het medium waar Annabelle was geweest ook van zichzelf beweerd, maar misschien was het makkelijker om je door een alpaca te laten spiegelen dan door een naar wierook ruikende dame van eind zestig in een paarse kaftan met een gekunstelde, zangerige stem en een klankschaal in haar hand.

Annabelles hand ging automatisch naar haar telefoon, die naast haar op de vensterbank lag. O nee, ze ging nu toch niet op Google zoeken naar Aurora en Marzipan! Annabelle trok haar hand weer terug. Zo diep was ze nog niet gezonken. Ze zou zich nu aankleden en een wandeling gaan maken.

De straat in de Londense wijk Chelsea waar Annabelle woonde, was elegant, goed onderhouden en leek bijna uit een fotoboek te komen. De smetteloos witte gevels waren versierd met stucwerk en stonden in perfecte rijen naast elkaar, onderbroken door hoge ramen met smalle roeden en zwartgelakte balkonleuningen. Achter eveneens zwarte smeedijzeren hekken zag je de donkergroen geschilderde voordeuren, omzoomd

door nauwkeurig gesnoeide buxussen. Zelfs op een normale winterdag hing er een bijna tijdloze rust over de straat, alsof deze al eeuwenlang nauwelijks was veranderd. Een tijdlang had Annabelle haar appartement als haar toevluchtsoord beschouwd – een oase in suikerzoete kleuren, ver weg van flitsen, cameralenzen en deadlines. Maar inmiddels voelde deze kunstmatige idylle bijna claustrofobisch aan, als een gevangenis.

Annabelle zette haar grote zwarte zonnebril en pet op, die ze altijd droeg als ze het huis verliet om niet herkend te worden, en ging – zoals zo vaak – op weg naar World’s End Nurseries, een chic tuincentrum in Chelsea, vlak bij de Theems. En dat terwijl ze geen tuin had, zelfs geen plant op haar balkon. En toch – of misschien juist daarom – had deze plek een magische aantrekkingskracht op haar. Misschien omdat ze zo dol was geweest op de tuin van haar ouderlijk huis.

Haar overleden vader had de tuin met een bijna ontroerende toewijding verzorgd. Soms hielp ze hem. Niet omdat ze geïnteresseerd was in bloembedden en struiken, maar gewoon om tijd met hem door te brengen. De tuin was echt een paradijsje geweest. Beschermd door lage natuurstenen muren groeiden er weelderige hortensia’s, waarvan de bloemen in alle tinten blauw en roze bloeiden, en lavendelstruiken, die op warme zomerdagen gevuld waren met het gezoem van bijen. In een windstille hoek had haar vader een klein moestuintje aangelegd met aardappelen, bonen en rabarber. Aan de rand van het gazon klommen wilde rozen langs een smal houten latwerk.

Voor Annabelle was het de mooiste plek op aarde. Ze herinnerde zich hoe ze als kind naast haar vader had geknield en haar handen diep in de koele aarde had gestoken, terwijl hij geduldig had uitgelegd waarom je pootaardappelen met het oog naar boven moest planten of hoe je uitgebloeide rozenknoppen

voorzichtig moest afsnijden, zodat er nieuwe knoppen konden groeien.

En als 's avonds het licht goudkleurig over de muur viel, had ze het gevoel dat de tuin niet alleen een stukje land was, maar een thuis in een thuis – een plek waar alles veilig en onveranderlijk leek.

Ze verlangde zo vreselijk terug naar die tijd!